

Mylou Frencken (1966, links) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 21 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénk en is moeder van Madelief (22).

Dorine Wiersma (1967, rechts) studeerde klassieke gitaar en toert sinds 2003 met soloprogramma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (10) en een stiefdochter Sophie (16). Ze woont in Zeist bij haar ouders om de hoek. Hartsvriendinnen Dorine en Mylou hopen volgend jaar voor het eerst samen de theaters in te gaan.

Lieve Dee Wee

Heb jij ook vrienden die te pas en te onpas zeggen dat we *over the hill* zijn?

Ik wel, en ik kan ze geen ongelijk geven.

Het klinkt op zich best gezellig, *over the hill*. De moeilijkheden zijn overwonnen dus huppakee, handen los, kussen onder de kont en naar beneden glijden. Maar sinds de lunch met de vriend met wie ik één keer per jaar eet, ben ik bevangen door een soort melancholie. "Jahaa Mylou," zo sprak hij na de eerste slok wijn, "we zijn *over the hill*." Daarna keek hij tevreden naar de zee die in de verte lag te klotsen en zei dat hij heus nog wel dromen had, maar dat hij er niet mee zat als die niet uitkwamen. En dat dat vroeger wel anders was geweest. Het confronteerde me met twee dingen. Eén: ik droom al mijn hele leven van dingen waarvan ik niet weet hoe ik ze uit moet laten komen. Daar ben ik dus aan gewend. Twee: dat mag dan zo zijn, maar er is wel iets met tijd en energie. Daar hebben we steeds minder van. Maar des te meer nodig. Dan heb ik het niet alleen over onze carrière maar ook over de mensen met wie we ons omringen en die aan ons trekken. Ouders, kinderen, vrienden en laten we in godsnaam onze mannen niet vergeten. Ik weet niet hoe jij dat ervaart, maar ik strompel 's ochtends steeds later richting espresso-apparaat. Zeker als ik de avond daarvoor een voorstelling heb

Klinkt best gezellig, over the hill

gespeeld aan de andere kant van het land. Ik was gisteren op bezoek bij de dementerende moeder van een van mijn oudste vriendinnen. We zaten in de tuin van het verzorgingstehuis. Het gesprek ging al een tijdje in kringetjes rond. Telkens als ik had verteld hoe het met mijn moeder ging, zei de moeder van mijn vriendin: "Mooi hè, deze tuin. Dat ze zoiets kunnen maken." En dan begonnen we weer opnieuw. Tot ze me iets vroeg waarover ik even moest nadenken. "Waar ben jij nou het meeste van je tijd mee bezig?" Ik zag de wildgroei aan enveloppen op mijn tafel en onbeantwoorde mails in mijn laptop voor me. Het dagelijkse gedoe van het leven waarvan ik altijd had gedacht dat ik er met het klimmen der jaren vanzelf beter en sneller in zou worden. Niks hoor. Hoe ouder, hoe oerwouder. De vraag houdt me eigenlijk nog steeds bezig, en ik zou 'm dan ook graag aan jou stellen: waar ben jij het meeste van de tijd mee bezig? En, dan meteen ook deel twee, waar zou je je in dit stadium van *over-the-hill*-schap het liefst mee bezig houden?

Veel liefs en zo weinig mogelijk gedoe,

Mylou

Lieve Mylou Ef

Wás ik maar *over the hill*! Als ik om me heen kijk vind ik het landschap nog altijd flink heuvelachtig. Ik had gehoopt inmiddels wel zo'n beetje als een kalme, wijze leeuw totaal zen tussen de grashalmen te liggen en heus, ik ben aardig op weg. Maar de weg is nog lang en er zijn nog zó veel dingen die ik wil doen.

Mijn gedachtrein dendert vaak vijf stations vooruit op de dag van vandaag en dit totaal zenloze gegeven alleen al maakt dat er altijd wel heuvels zijn waar ik nog overheen wil. Ondertussen lijkt de tijd alleen maar sneller te gaan en dat bij elkaar dwingt mij meer en vooral ook hardere keuzes te maken.

De meeste tijd ben ik bezig met 'ontruisen'. Met pogingen mijn bestaan helder in te richten en mijn energiemaatschappij zo efficiënt mogelijk te beheren. Kun je daar iets mee? Of hoor je liever details over de grote hoeveelheden rotzooi die ik de afgelopen jaren naar het grofvuil bracht, de feestjes die ik afzei of de vriendschappen die ik dood liet bloeden? Ik merk dat mijn eindeloze geduld en begrip er de laatste tijd op achteruitgaan. Het zorghormoon droogt op en het ware ego vecht zich naar boven. Ik kan dat ook niet helpen; de natuur heeft dat zo bedacht. Eindeloze verhandelingen over wintervoeten of hamertenen houd ik minder goed vol, net als al te fanatieke meningen of overtuigingen. De oxytocine die nog over is verdeel ik tussen kinderen, ouders, vrienden en laat ik ook zeker mijn man niet vergeten.

"Alle mensen en dingen die me niet wezenlijk interesseren vliegen tegenwoordig meteen mijn hoofd weer uit," vertrouwde mijn 78-jarige moeder me vanochtend opgewekt toe. "En dat geeft zó veel rust." Ze zat er enorm *over the hill* bij met de poes tevreden spinnend op schoot. Het lastige is dat mijn schuur, als ik even niet alert ben, weer opnieuw dichtslibt. Net als mijn agenda. En heb ik de ene winterteent net de deur uitgewerkt, dan is de volgende hamervoet er alweer doorheen gebroken. "Glaasje wijn?" "Ja doe maar!" Weer een avond voorbij. Ik ontruis me een ongeluk en kom haast niet toe aan alles wat ik liever zou willen doen. Een evergreen schrijven, clips en vlogs maken, de vierde luitsuite van Bach instuderen. Ik voel me eerder *under the top* dan *over the hill*.

De deurbel gaat! Arrgh...

De deurbel gaat! Arrgh...

De deurbel gaat! Arrgh...

Ciao en tot gauw,

Dorine

Ik voel me eerder under the top dan over the hill

